

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

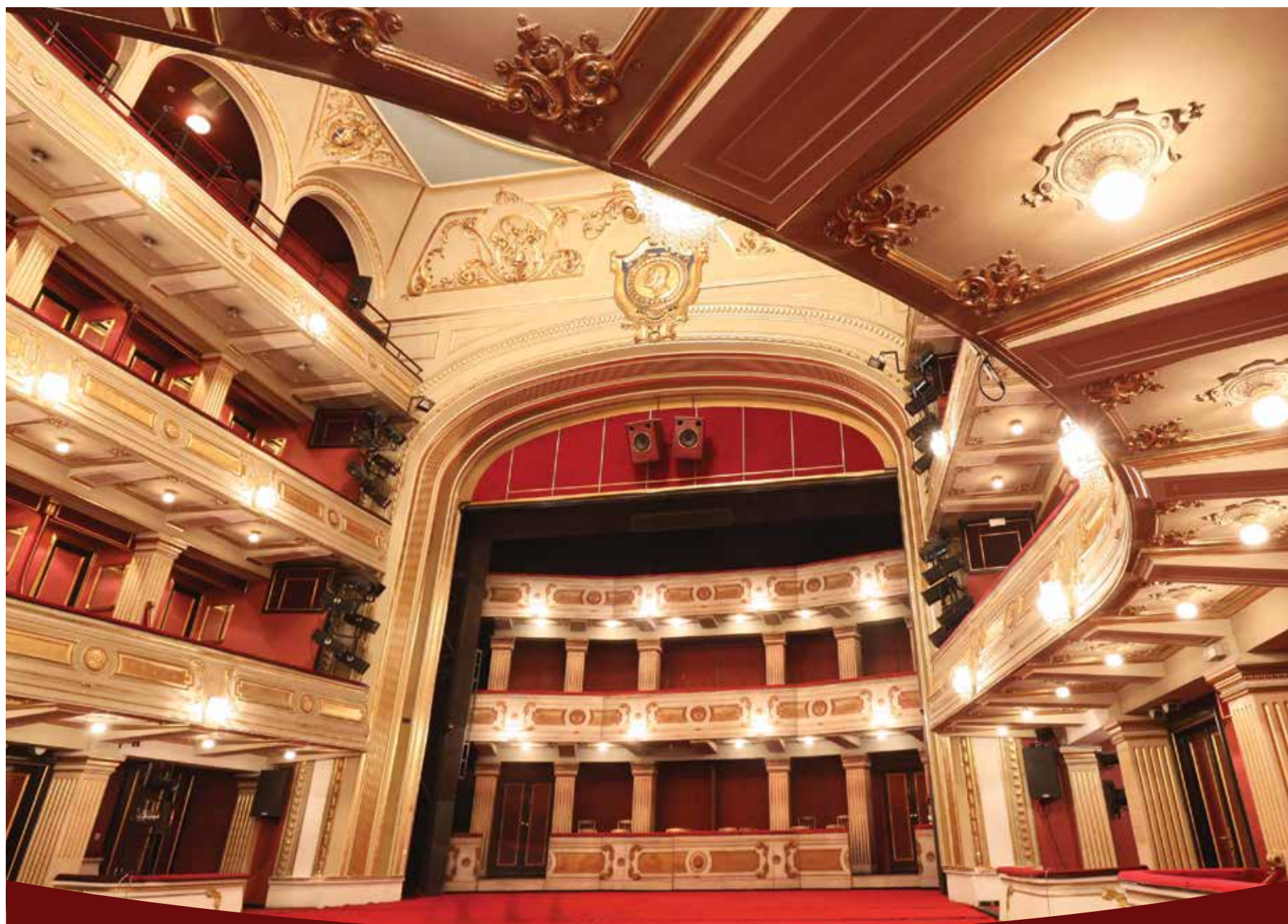

АПРИЛ 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 169

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПРЕМИЈЕРЕ У МАЈУ:

Опера Ђузепе Вердија

СИМОН БОКАНЕГРА

Диригент: Ђорђе Павловић | Редитељ: Марио Павле дел Монако

Велика сцена, 16. мај у 19:30

Комедија Јована Стерије Поповића

ПОКОНДИРЕНА ТИКВА

Режија: Ива Милошевић

Сцена „Раша Плаовић“, 25. мај у 20:30

ВЕРДИЈЕВО ДЕЛО НАДАХНУТЕ МЕЛОДИОЗНОСТИ И ИСТАНЧАНОГ ОСЕЋАЈА ЗА СЦЕНСКУ ДРАМАТИКУ,
УСКОРО ПРВИ ПУТ НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Премијера опере „Симон Боканегра“

Вердијева опера „Симон Боканегра“, ускоро ће се, први пут, наћи на редовном репертоару Велике сцене Народног позоришта у Београду. Премијера је планирана 16. маја под диригентском управом Ђорђа Павловића и режији Марија Павла дел Монака. Биће то, дакле, први пут у 104. године постојања Оперe националног театра да се овај наслов, први из Вердијевог позног стваралачког периода, нађе на њеном репертоару.

„За музику у овом делу, не може се рећи да на прво слушање осваја публику као што је то случај са његове претходне три опере *Риголето*, *Трубадур* и *Травијата*. Међутим, веома изражајна драматска страна целог дела са посебним освртом на психолошко осветљавање ликова кроз препознатљиву кантилену великог Вердија, доноси тамнију атмосферу која је карактеристична за потоње три опере. У овој опери имамо готово цитате на којима су у каснијим операма изграђене читаве сцене. Но, да не залазимо овде у дугу анализу, уверен сам да ће их и публика пажљивим слушањем лако препознати и у њима уживати“, каже маестро Павловић.

Иначе, прва верзија опере, настала 1857. године, прошла

је скоро незапажено на премијери у Театру „Ла Фениче“ у Венецији. У међувремену, више од две деценије касније, Ђузепе Верди је одлучио да узме у руке прашњава литературу и преради је, уз помоћ свог великог пријатеља и верног сарадника Арига Боита. У делу је дошло до значајних измена - претуређен је редослед свих сцена, написан Пролог и додата славна сцена „У сали Великог већа“ којом се завршава први чин. Ова верзија премијерно је изведена с великим успехом, 1881. године у миланској Скали.

Опера „Симон Боканегра“ представља резултат великог композиторског и животног искуства Ђузепе Вердија. Његова снажна инспирација, уједно и вечна лична патња везана за однос оца и ћерке, и овде се, као и у „Риголету“ и „Травијати“, поставља као један од кључних елемената драмског тока. Боканегра је, између осталог, и личност којој су негирани улога оца и свака врста љубави...

„Имамо прилику да обогатимо репертоар са још једним великим Вердијевим насловом, а истовремено и да премијерно представимо и приближимо јед-

нула, родивши им ванбрачно дете. Како би моћ судбине постала још апстрактнија, у том тренутку Симона проглашавају за дужда. Наслов опере јесте „Симон Боканегра“, али главни лик овог дела је заправо судбина. Мистичан, вечно истраживан и упитан појам. Како се манифестује психограм једне особе која је изгубила вољену особу, која је проклета од стране њеног оца, не знајући где му је дете, а све уз велику дужност и одговорност према вођењу народа, док су политички противници у завери против њега? Каква особа можемо да постанемо упркос неиздрживом болу: да ли са платформе емпатије сада можемо да помогнемо другима? Да ли постајемо катализатор за разарање свега око нас или се једноставно повлачимо у себе, корачајући механички напред, док је есенција нашег бића парализована и једноставно заборављена? И, поврх свега, колико је снажна трансформативна моћ губитка и да ли та празнина икад нестаје? Ова питања желим да поделим са публиком“, поручује млади, талентовани редитељ дел Монако.

Иначе, ово је једно од ретких оперских наслова инспирисаних животом историјских личности

– у фокусу је прича о средњовековном дужду Симону Боканегри, гусару у служби републике Ђенове, првом владару у историји те републике изабраном од народа и човеку са комплексним политичким и личним проблемима.

Радња пролога дешава се у 14. веку у Ђенови. Млади Симон, који је у том периоду претендент за положај дужда, заљубљен је у Марију, али њен отац, племић Јакопо Фјеско, не одобрава ту везу. Након сазнања да је његова ћерка тајно родила Симоново дете, отац одлучује да је затвори у палату. Марија, схрвана болешћу, умире, а једини који знају детаље њене судбине су укућани. Боканегра покушава да се помири са Фјеском, али он, заузврат, тражи да буде старатељ своје унуке. Међутим, девојчица је мистериозно нестала. Након одласка разочараног Фјеска, Боканегра успева да уђе у палату и том приликом сазнаје да је Марија мртва...

Опера „Симон Боканегра“ има своје посебно место у великом и богатом опусу Вердијевог стваралаштва, а карактеришу је надахнута мелодиозност и истанчани осећај за сценску драматику.

Уз Оркестар и Хор, у представи ће учествовати прваци и солисти Оперe Народног позоришта у Београду.

■ Р.П.Н. ■

НА ФЕСТИВАЛУ „ПОЗОРИШНО ПРОЛЕЋЕ“ ДРАМА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОСВОЈИЛА ТРИ ОД ПЕТ НАГРАДА

Нови, убедљив тријумф представе „Очеви и оци“

Представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате

Ђармати, режији Вељка Мићуновића и продукцији Народног позоришта у Београду, наставља са успесима на домаћим позоришним фестивалима.

Марији Марковић Милојев Награда за најбољу костимографију.

„Представа *Очеви и оци* је својом промишљеном целовитошћу остварила аутентичан позори-

тријумфални низ повећан је новим признањима на 8. Фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу где су у веома јакој конкуренцији, од укупно пет, освојене три награде.

Одлукама стручног жирија, у којем су били редитељи Миа Кнежевић и Божић Ђуровић и глумач Робер Ристов, „Очеви и оци“ добили су Награду за најбољу представу, Вељку Мићуновићу је припала Награда за најбољу режију, а

шни свет, а значајном делу српске књижевности удахнула је изузетно занимљив сценски живот који нас ослепљава и на савремен начин суочава са немилост прошлости, која не губи на својој актуелности“, оценио је стручни жири у првом образложењу, док је у наредном истакао:

„Редитељски поступак Вељка Мићуновића карактерише самостојност и уметничка креација која је вешто објединила све сегменте позоришне представе, са посебним освртом на глумачки израз, те тако створила мисаону и префињену сценску симфонију.“

Када је реч о Награди за најбољу костимографију, жири је навео следеће:

„Костимографски поступак је аутентичним и естетским истанчаним рукописом, појединачно и у целини профилисао пуноћу глумачког израза и у значајној мери допринео артикулацији редитељске идеје.“

У подели су Милош Ђорђевић (Милутин Медаковић), Никола Ракочевић (Стеван Медаковић), Александар Вучковић (Михајло Медаковић), Вања Ејдус (Елизабета Медаковић), Вања Милачић (Рахела Блејк), Сена Ђуровић (Нанка), Ива Милановић (Јелена) и Никола Ристановски (Видосав Прокић).

Уметнички тим, поред Марије Марковић Милојев, чине и Зорана Петров (сценограф), Невена Глушица (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Ена Кротић (асистент костимографа) и Јасна Сарамандић (асистент сценографа).

Представа „Очеви и оци“ од премијере 4. априла прошле године освојила је, заједно са овим признањима, укупно 24 награде.

Фестивал „Позоришно пролеће“ одржан је од 15. до 20. априла, у селекцији театролога Мирослава Радоњића, под слоганом „Човекова судбина – снови и стварност“.

■ Р.П.Н. ■

ИВА МИЛОШЕВИЋ, РЕДИТЕЉКА
„ПОКОНДИРЕНЕ ТИКВЕ“
ЈОВАНА СТЕРИЈЕ ПОПОВИЋА

Мрачни „дух паланке“ је наша константа

У Народном позоришту у Београду недавно су почеле пробе представе „Покондирена тиква“, по тексту Јована Стерије Поповића, у режији Иве Милошевић која најављује да јој је жеља да ова поставка кореспондира са садашњим осећањем стварности и да се темељи на сензибилизету садашњег тренутка. Премијера је планирана 25. маја на Сцени „Раша Плаовић“, а у подели су Наташа Нинковић, Ива Милановић, Слободан Бештић, Ивана Шћепановић, Александар Вучковић, Сена Ђоровић, Александар Ђурица и Драган Секулић. У уметничком тиму су драматург Молина Удовички Фотез, сценограф Горчин Стојановић, костимограф Борис Чакширан, композитор Владимир Пејковић и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

„Стерија је мој омиљени домаћи класик. Инспиративан ми је због свог критичког односа према малограђанштину, конзервативности и опасним предрасудама свог времена, као и емпатије за ликове што чезну за испуњенијим и узвишенијим животом од оног који им нуди учмала средина. Одушевљава ме језик у његовим комадима и налазим да је у сваком времену велики изазов за позоришног редитеља инсценирати његове комедије јаке садрже у себи потенцијал за смех, али и за истовремено опомињуће препознавање“, каже призната редитељка у разговору за „Позоришне новине“ и додаје: „У Народном позоришту Суботица сам пре неколико година режирала његову *Злужену* и после тог искуства постало ми је јасно да ћу желети да у својој каријери режирам више Стеријиних комедија. *Покондирена тиква* је комедија о којој већ дуже време размишљам. Узбудљиво ми је да покушам да редитељски сагледам Фемино *лудило* и реаговање *ових око ње* као храбру и сумануту тежњу индивидуе да досегне неки лепши и бољи вид егзистенције од оног који јој је наметнут. Такође ми је жеља да

реакцију околине која се грчевито упиње да томе стане на пут осветлим као агресивно удружено реаговање репресивног паланачког духа. Мрачни *дух паланке* је најалост константа на овим нашим просторима и зато је Стерија увек актуелан.“

Ко су данашње помодарке, односно, просте народске жене које опсесивно теже да преко ноћи постану велике даме, или упрошћено речено - Феме 21. века?

Ива сматра да су суровост и бруталност једног миљеа, духовна скученост ликова и њихова морална закржљалост, темељ за изградњу представе која би критиковала и подсмевала се свим појавама унутар миљеа и менталитета којим доминира духовна скученост и меље појединца који се супротставља томе. „Желим да наша инсценација Покондирене тикве кореспондира са садашњим осећањем стварности и да се темељи на сензибилизету садашњег тренутка. Желим да се представа запита над могућношћу промене дубоко, васпитањем и наслеђем укоренење агесије у комуникацији и делању како код оних који су стубови примитивног заосталог и нетолерантног у паланачкој средини, тако и код оних који из очајања теже површно схваћеној узвишеној егзистенцији. Не желим наивно ироничан бидермајерско просветитељски комад о нашој прошлости, већ трагикомичан поглед на континуитет духа паланке у Србији.“

За мене данашње Феме нису само оне особе које су заглибиле у помодарство. То су сви они што настоје да преко ноћи, врло паушално и без свести о личној некомпетентности, без много улагања у лично образовање и оплемењивање сопственог духа, освоје неки вид моћи агресивним и примитивним средствима.

Жена, која је године провела у смраду опанчарске радионице с мужем који ју је тукао и присиљавао да напорно ради, оставши удовица с иметком и жељна добр-

оте, лепоте и нежности, чини све да прошлост превазиђе и обезбеди будући живот својој јединој кћери потпуно другачији од онога какав је сама имала. Зашто је Фемина жеља да постане нешто боље постала њена највећа мана? Где она, заправо, грешти?

Проблем је у начину на који то спроводи. Она агресивно намеће своју вољу другима.

Да ли човек, без обзира на то да ли је реч о жени или мушкарцу, увек испада смешан када се труди да буде оно што није?

Ја двојако гледам на то: с једне стране човек је свакако смешан у том настојању да буде нешто за шта нема основа, али у исто време, на једном дубљем нивоу, то настојање је дирљиво јер је иманентно човековој потреби да превазиђе сопствене границе, да улепша и обогати свој живот и постане нешто боље. Проблем, дакле, настаје онда када то настојање иде на штету других, када неког угрожава и више није изолован смешан случај већ насилништво. А то насилништво је стечени и једино познати вид комуникације са околином који, дакле, је само променио своју форму, али не и суштину.

Зашто Фема покушава да се понаша као патер фамилиас? Да ли због тога што је живот провела у доминантно патријархалном окружењу или због количине новца коју је наследила након смрти свог мужа?

И због једног и због другог. Фема је научена да ко је јачи тај тлачи и тако стижемо до обрасца у којем је жртва постала целат.

Стерија је у овом комаду, на комичан начин, извргавао руглу помодарство и извештаченост. Хумором је желео не само да насмеје већ и да прекори, укаже на мане и недостатке појединаца и друштва хвалећи врлину, а кудећи порок. Шта ви желите да поручите овом представом?

Примитивизам производи примитивизам, агесија производи агесију.

■ Микојан Безбрадица ■

ФЕСТИВАЛСКА ГОСТОВАЊА

Народно позориште учествоваће у наредном периоду на неколико фестивала у земљи и региону. Представа „Балкански шпијун“, по тексту Душана Ковачевића, у режији и драматургији Татјане Мандић Ригонат, гостоваће 8. и 9. маја на Бок фесту у Бјеловару. Нушићев „Мистер Долар“, у режији Милоша Лолића, биће изведен 20. маја на Фестивалу „Нушићеве дани“ у Смедереву, док ће драма „Сањао сам да сам се пробудио“, по тексту Жељка Хубача, у режији Дина

Мустафића, бити одиграна 26. маја на - XXIII Фестивалу босанскохерцеговачке драме у Зеници. Представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића, учествоваће 1. и 2. јуна на 69. Стеријином позорју, у оквиру Такмичарске селекције националне драме. У избору селекторке Ане Тасић, осим Народног позоришта, као јединог београдског театра, на најзначајнијој позоришној манифестацији у Србији, од 26. маја до 3. јуна, учествоваће још шест театара из земље и региона. „Полазећи од виртуозно исписане саге о жестоком генерацијским сукобима у грађанској породици Медаковић, у првој половини двадесетог века, из угла Стевана Медаковића, сплета његових сећања и размишљања, аутори граде представу постдрамске структуре, спојем наративних и драмских делова, међусобно сударених и укршетних, као на бојишту“, навела је, између осталог, у образложењу селекторка Ана Тасић После Стеријиног позорја, „Очеви и оци“ ће бити изведени и у такмичарској селекцији Театар феста „Петар Кочић“ који ће се одржати од 3. до 9. јуна. У част награђених биће изведена представа Народног позоришта у Београду „Ситнице које живот значе“.

Р.П.Н.

НОВА ПОСТАВКА „СЛЕПОГ МИША“

Нова поставка оперете „Слепи миш“ Јохана Штрауса Млађег, у режији Владана Ђурковића, премијерно је изведена 3. априла, на Великој сцени Народног позоришта у Београду. Комплетна продукција ове узбудљиве приче, која прати комичне

заплете и љубавне интриге у Бечу, увијене у сјајну музику, поверена је студентима два уметничка факултета - музичке и примењених уметности. Оперски студио, Мешовити хор и Симфонијски оркестар Факултета музичке уметности, под диригентском палицом маистра Србољуба Динића, оживела је магични Беч деветнаестог века, а ово је за њих

била јединствена прилика да своје дугогодишње интензивно уметничко школовање крунишу правом, професионалном продукцијом на даскама Народног позоришта. За визуелни део представе побринули су се студенти одсека за сценографију и костимографију Факултета примењених уметности, тако да је публика имала прилику да се сусретне са новим, свежим приступом овом делу.

Р.П.Н.

СЕДАМ ДРАМСКИХ И ТРИ ОПЕРСКЕ ПОСТАВКЕ СТЕРИЈИНЕ „ПОКОНДИРЕНЕ ТИКВЕ“ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Капитално дело српске драмске литературе

Сцена из представе у режији Раше Плаовића (1933)

занатлија, г-ђица Бошњаковић као Евица добра, Параноска у Сари чанколизи одлична, 'песник' г. Маринковића добра карикатура, Фема г-ђе Стокић местимце врло добра, само јој је дикција била исувише извештачена, а

У поставци др Хуга Клајна из 1950. године, улогу слуге Јована тумачио је Мија Алексић

банатски дијалект сувише потенциран". Упркос лошој критици, на премијери је било много одушевљене публике, а представа се задржала на репертоару две године и за то време је одиграна двадесетак пута.

Следећу поставку „Покондирене тикве“ потписује др Хуго Клајн. Гост сценограф био је Миленко Шербан а костимограф Софија Соња Шербан. Премијера је одиграна 27. новембра 1950. године. Љубинка Бобић је од своје велике претходнице, Жанке Стокић, наследила улогу Феме, Евицу је играла млада Олга Спиридоновић, а Митра Милорад Душановић. Клајнов концепт био је, у оквиру задатог социјалистичког реализма – поставка „озбиљне комедије“, што је нарочито требало да се види из игре глумаца. Међутим, критика је редитеља оптужила за претерано истицање комедије, забавног спектакла, на рачун „верног сликања живота“ и „тражења и доношења истине“. Представа је играна само две сезоне, али близу четрдесет пута.

Стеријине „Тикве“, потом, није било на сцени Народног позоришта скоро пола века, све док је Егон Савин није поставио, у сасвим новом светлу, 18. јануара 1998, у „наизглед једноставној но ефектној“ сценографији Герослава Зарића, гротескним костимима Бојане Никитовић и маскама Нијаза Мемиша, уз помоћ „лирски трагичне“ музике Ксеније

Зечевић, те аутора сценског говора др Љиљане Мркић Поповић. Представа је изазвала опречна мишљења – од оних да се редитељ насилним додавањем значења која у тексту не постоје огрешио и о писца и о глумце, до оних да је у датом историјском тренутку то било једино право читање нашег класика у којем редитељ „описује логичан долазак и владавину Онога који осино, аутократски користи паланачку свест својих сународника, претварајући их у робље“. Тако Предраг Ејдус игра Митра као „суровог газду, опасног типа који све време у рукама држи конце судбине

Раша Плаовић је 1933. године улогу Феме поверио Жанки Стокић

актера приче“, Душанка Стојановић прецизно развија Евицу од „готово дебилне девојке до кокете која тек назире своје женске и остале могућности“, Драган Зарић

Александра Николић, Дарко Томовић и Олга Одановић у „Покондиреној тикви“, у режији Јагоша Марковића.

је одигравши Василија успео да оправда драматуршко померање овог лика „из младих у старије године“, Борис Комненић је „дискретном комиком и неком дозом тужног клоуна“, чанколиза Сара у креацији Наде Блам „била је освежавајуће духовита комичка

фигура крезубе изелице“, Богдан Диклић је „у лик Ружића унео и фрустрацију неталентованог поете и сав 'очај малих средина“, а Соња Неимаревић је остварила „ефектну епизоду“. Фема Јелисавете Саблић је „дирљива, колико год трагикомична“ у својој жељи да изађе из опанака и уздигне се до неба, при чему глумица „тражи да Фему препознамо и разумемо, и у томе успева“. А успева и да освоји Стеријину награду. Сплетом околности, ова поставка је играна свега две сезоне, тридесетак пута, али пред више од 12.000 гледалаца.

За сада последња, седма, драмска поставка „Покондирене тикве“ у Народног позоришту премијерно је изведена 27. фебруара 2007. године на Великој сцени. Ово капитално дело наше драмске литературе режирао је Јагош Марковић, а Фему је тумачила Олга Одановић. Критика је, између осталог, истакла да је „без обзира на Фемино трајно искривљено лице и нејасне контуре њене патње, реч о успелој Олгиној улози којој се својом игром прикључују Александар Срећковић као Ружичић и Михаило Лађевац као слуга Јован“.

У најави ове поставке „Покондирене тикве“ у којој су играли и Хана Јовчић/ Ивана Шћепановић (Евица), Дарко Томовић (Митар), Јелена Хелц/ Нада Шаргин (Анчица), Александра Николић (Сара) и Бранислав Томашевић (Василије), назначено је да „смех произилази из начина на који Фема спроводи

На сцени Народног позоришта комедија Јована Стерије Поповића „Покондирена тиква“ први пут је приказана у оквиру акције обнове националног репертоара и изношења пред публику целокупног Стеријиног драмског опуса, 24. фебруара 1899. године, у режији Светислава Динуловића или, како неки извори наводе, Ђуре Рајковића. Критика нам оставља сведочанство о овом давном, значајном догађају. Уз напомену да је представа у целини добро одиграна, и уз похвале изречене самом тексту, она износи да би, са мањим изменама у подели, представа имала „и срећнију судбину од ове вечери. Г. Тодоровић је био, одиста сјајан (...) као (...) Свјатозар Ружичић и (...) одиста понео сав успех комада“. Представа је до почетка Првог светског рата обнављана једном или два пута (редитељ је, поред поменутих, био и Илија Станојевић), и одиграна укупно десетак пута, што је за оно време био приличан успех.

У периоду између два светска рата, „Покондирена тиква“ је први пут играна 7. маја 1921, поново у режији Илије Станојевића Чиче, а сачувани плакат једне „Стеријине вечери“, од 14. јануара 1924, сведочи да је представа у то време играна у режији Саве Тодоровића. После ове свечарске представе, „Тикве“ није било на репертару Народног позоришта све до 9. марта 1933, када ју је на сцену вратио Радомир Раша Плаовић. Музику је компоновао Љубомир Бошњаковић, а дириговао је Јован Бандур. Сценограф је био

Ананије Вербицки, костимограф Милица Бабић, а кореограф Нина Кирсанова. Премијера је изазва-

Не треба заборавити да се, захваљујући Миховилу Логару који је компоновао музику и Хугу Клајну који је на основу Стеријине оригиналне комедије написао либрето, „Покондирена тиква“ у више наврата нашла и на оперском репертоару Народног позоришта у Београду: први пут, 20. октобра 1956. године, у режији Јосипа Кулунџића под диригентском управом Душана Миладиновића који је био диригент и на наредној премијери одржаној 19. јануара 1973, у режији Јована Путника. Оперски студио Народног позоришта премијерно је извео ову оперу 20. децембра 2004. године на Сцени „Раша Плаовић“ у сценској режији Радослава Златана Дорића и музичкој режији Александра Коларевића.

ла велике полемике. „Режијски експеримент ишао је не само за тим да се комедија локалног карактера и одређене историјске епохе уопшти постављањем дела у конструктиван простор и апстрактно време, него је проведено у знаку недостајања, да се недовољна живост комада мимодрамским међуиграма пренесе у домену чистог театра“, бележи критика која није поздравила овај покушај мењања традиционалног приступа Стеријином делу. Критика, међутим, признаје да су овој бурлескној стилизацији улоге добро подељене: „Раденковић као Митар био је прави банатски

промене у својој кући, учи француски, покушава да од Јована начини отменог слугу, мења своје манире и понашање“.

Представу је на 75 извођења видело око 25.000 гледалаца, а последњи пут била је на репертоару 16. марта 2014. године.

■ Ј.С./ П.П.Н. ■

Средином јуна, на Великој сцени, планирана је премијера балета „Бановић Страхиња“, по једној од најлепших епских народних песама преткосовског циклуса, у савременој кореографској поставци Игора Кирова. Уједно, овим величанственим догађајем, у којем ће учествовати комплетан балетски ансамбл, биће обележен и завршетак прославе стогодишњице Балета Народног позоришта у Београду. Предстојећи балет инспирацију црпи из тог ванвременског песничког ремек дела које је велики српски лингвиста и фолклориста Вук Стефановић Караџић чуо од гуслара - старца Милије, а потом га записао и обрадио. Уз композитора Ивана Илића, сценографа Герослава Зарића, костимографа Катарину Грчић Николић и асистента кореографа Мојцу Мајцен, део уметничког тима овог пројекта је и млади и изузетно талентовани драматург Ђорђе Косић.

„Песма је, осим своје несумњиве језичке лепоте, привукла пажњу европске културне јавности па и Гетеа, пре свега због расплета у ком Страхиња прашта својој љуби Анђелији, уместо да је, како је било уобичајено у другим сличним народним песмама из тог периода, свеже коњима за репове и растргне као казну за издајнички чин“, каже Косић на почетку разговора за „Позоришне новине“ и истиче да је тај поступак праштања остао предмет полемике и данас, док је кроз историју инспирисао не само тео-

Изложба плаката Јована Тарбука поводом две деценије уметничког рада биће отворена у другој половини маја, у Музеју Народног позоришта у Београду.

Тарбук је први плакат за Народно позориште дизајнирао 2003. године за представу *Рибарске свађе* Карла Голдонија у режији Горана Рушкуча. Током следећих 20 сезона, његови плакати најављивали су сваку нову премијеру, а многи од њих су излагани и награђивани широм света.

Јованова ликовна делатност, графички дизајн и арт дирекција – трајно су обележиле једно раздобље националног театра. О успеху његових плаката говори и чињеница да је два пута добио највеће признање националног театра – Награду Народног позоришта за свеукупни уметнички допринос 2014. и 2019. године. Плакати, увек изненађујући и актуелни, освојили

ЂОРЂЕ КОСИЋ, ДРАМАТУРГ БАЛЕТА

„БАНОВИЋ СТРАХИЊА“

Лепота језика и стиха сублимирана у лепоти музике и покрета

ретичаре, већ и уметнике, филмске и драмске адаптације, попут сјајне Михизове драме која дели наслов са песмом.

Како ћете ову песму, чија велика снага лежи управо у тој лепоти језика и стиха, приближити данашњем гледаоцу који можда никада није прочитао то ремек-дело српске епске народне поезије?

Упркос томе што, наравно, у балету неће бити текста, брижљиво смо се старали да главне догађаје, мотиве и односе из песме очувамо и сценски упризоримо тако да буду јасни и неке ко није читао песму. Лепота језика и стиха биће сублимирана у лепоти музике и покрета.

Кроз каква сте све искуства, дилеме, проблеме... пролазили радећи драматуршки предложак за овај балет?

Искуство је врло награђујуће. Није ми први пут да радим на невербалној изведбеној фор-

ми (људи често греше у уверењу да је посао драматурга присутан само када се на сцени изговара текст), али јесте први да радим на балетској представи. Учим доста тога и упознајем један нови миље посвећених и вредних уметника.

Јунаци ове песме, чија се радња дешава у средњем веку, а која је записана много касније - у 19. столећу, одступају од патријархалних наметнутих кодекса. Колико се човек променио у односу на оног из тих времена?

Одговор је, чини ми се, комплексан, и зависи од много фактора, као и томе о ком подручју и којој култури говоримо. Када говоримо о нашем региону, много тога се, наравно, променило боље када говоримо о људским правима, законима и равноправности, али је још увек дуг пут пред нама. Са друге стране, људска природа је остала суштински непроме-

њена, па зато универзалне теме љубави, љубоморе, освете и праштања и даље резонују са нама, у двадесет првом веку исто као и у четрнаестом.

Мотив женске прељубе о којој се говори у песми, несумњиво је и у том времену био табу тема. Како се, на који начин, о томе размишља данас, у контексту овог времена?

Сличности постоје и дубоко су укорочене у менталитету. И даље смо као друштво најбржи у томе да острашћено и брзоплето осудимо нечији поступак, без упознавања са контекстом и нијансама ситуације. Уопштено говорећи, живимо у времену екстрема и искључивих крајности, где се нијансе у мишљењу не цене. Или си за, или си против, нема ту дискусије. Можда у закону више не постоји каменовање прељубница као у средњем веку, али је

довољно да мало прелистате коментаре на онлајн порталима па да видите да многи вапе за таквим добрим, старим временима.

Бановић Страхиња је неупитно јединствени лик српске епике. Својим моралним поступцима доказао је да није било какав јунак, већ много више од тога. Поред спремности да опрости прељубу својој вољеној, он показује и да је храбар, правдољубив, поштен, племенит човек са којим људи могу да се поистовете. На који начин сте га ви доживели?

Идеја праштања је укорочена у хришћанској филозофији, те сам га у том смислу доживео као хероја који је подељен између овоземаљског и оноземаљског – са једне стране, он је ратник и убица, а са друге, неко ко очигледно поседује јаке моралне вредности и снагу потребну да се опрости.

И данас, после толико времена, остало је отворено питање - да ли је Бановић Страхиња опростио или је само поклатио живот својој жени, с обзиром на то да се живот може поклонити и без опроштаја греха?

Верујем да јесте опростио. То је оно што га чини јунаком, јер је био већи од сопствене љубоморе и сујете, и урадио је оно што већина људи не би. Зато песма и почиње са *нешто бјеше Страхињи бане*. Наравно, било би арогантно да мислим да је то прави одговор, или да уопште постоји прави одговор. Лепота је у интерпретацији.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈУБИЛАРНА ДЕСЕТА САМОСТАЛНА ПОСТАВКА ПОВОДОМ 20 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ РАДА

Изложба плаката Јована Тарбука у Музеју Народног позоришта

су и друга бројна признања и награде као на пример: Награду на 16. изложби позоришног плаката и графичког обликовања у оквиру Стеријиног позорја 2019. године, две Награде „Горан Меркаш“ за најбољи позоришни плакат на 2. и 5. међународном Бијеналу казалишног плаката у Вараждину у Хрватској 2011. и 2017. године, Награду фестивала „Graphic Matters – Shut up or Speak up“ у Холандији 2017. године, Награду шестог издања „Posterheroes“ – Права у љубави 2016, Награду жирија Niibrand awards 2012. у Кини и још преко тридесет других признања.

Радови су му објављени и у два капитална издања чији је коаутор био наш чувени дизајнер Мирко Илић – „Head to Toe: The Nude in Graphic Design“, Rizzoli, САД, 2018; „Presenting Shakespeare: 1100 Posters from around the World“, Princeton architectural press, Њујорк, САД, 2015. Такође су објављени у издању „1 000 crayons pour la liberté d'expression“, које садржи 1000 радова из целог света о слободи говора.

Излагао је радове у чувеној галерији Art Directors Club у Њујорку, у AIGA Helms Design Center у Лос Анђелесу, у Краљевском дворцу у Варшави, на чувеним фестивалима: *Friche la Belle de Mai* у Марсеју, *Madrid Grafica* – DIMAD у Мадриду,

GoldenBee у Москви, *Graphic Matters* у Холандији као и Beijing Design week-у, Belgrade design week-у, Миксер фестивалу и другим изложбеним просторима у Мадриду, Паризу, Фиренци, Москви, Мексико Ситију, Абу Дабију као и у више од 40 градова у преко 20 земаља широм света (Србија, Хрватска, Грчка, Кина, Украјина, Италија, Пољска, Француска, САД, Русија, Словачка, Еквадор, Шпанија, Бугарска, Боливија, Холандија, Кипар, Мексико, Уругвај, Белорусија, Уједињени Арапски Емирати, Иран...). Учествовао је на 70 групних изложби широм света. Ово ће му бити десета самостална изложба.

■ Р.П.Н. ■

фото: Милош Лујанин

ПРВАКИЊА ОПЕРЕ
ЈАСМИНА ТРУМБЕТАШ ПЕТРОВИЋ
ПРОСЛАВИЛА ТРИ ДЕЦЕНИЈЕ
УМЕТНИЧКОГ РАДА

Сачувала сам свој интегритет, то је највредније од свега

Величанственим солистичким концертном, сопран Јасмина Трумбеташ Петровић обележила је 13. априла на Великој сцени три деценије уметничког рада. На овом музичком спектаклу, првакиња Опере Народног позоришта у Београду, на себи својствен начин, врхунском интерпретацијом и искреном емоцијом која њеном гласу даје посебност, провела је гледаоце кроз брижљиво сачињен репертоар одабран из оперских ризница у којима су сачуване неке од најлепших, безвремених арија највећих светских композитора. На почетку разговора за „Позоришне новине“, вођеном неколико дана касније, открила је због чега је концерт (којим је дириговао Александар Којић, а гости су били прваци Опере Снежана Савичић Секулић и Драгутин Матић), назвала „Све моје херионе“.

„С обзиром на то да сам дуги низ година певала улоге гвозденог репертоара, односно улоге првачког сопранског фаха, то су оне заиста и херионе, јер се по свом карактеру личности, историји и начину решавања различитих ситуација издвајају и разликују. То је тако исто у животу у којем живимо. Неко је јак, а неко слаб, неко велики, а неко је мали... мислим на људске особине“, каже призната уметница за коју одушевљена публика није штедела дланове да је на отвореној сцени, као и на крају концерта награди громогласним аплаузом и овацијама.

У претходне три деценије, највише улога остварили сте у италијанским операма, нарочито Вердијевим и Пучинијевим. И репертоар овог концерта већином је био базиран на аријама из њихових дела. Поред тога што су поседовали огроман квалитет и естетику у свом компоновању, по чему се још, из Вашег угла, њих

двојица издвајају од осталих композитора?

Италијанска опера је белкантистичка. На италијанском се лако пева и у музичким школама поставка гласа се ради са италијанским старим мајсторима. Тако сам и ја почела. На почетку каријере певала сам улоге из Моцартових опера, затим дела француских композитора, руских, али свако од њих је на својствен начин специфичан и захтева посебан стил певања у зависности од периода - да ли је барок, класицизам, романтизам веризам... Одлучила сам се за Вердија и Пучинија, јер они чине већи опус мојих улога у којима сам се остварила, а оставили су иза себе највећи број оперских дела и зналачки су писали за глас подвлачећи психолошким карактеристикама сваку музичку фразу.

Ви сте уметница широког образовања; осим што сте магистрирали певање код професорке Радмиле Бакочевевић, дипломирали сте и руску књижевност на Катедри за славистику Филолошког факултета. Сигурно Вам је и та чињеница помогла да остварите тако значајне уметничке резултате...

Наравно да широко образовање може у великој мери да допринесе бољем приступу, сагледавању и тумачењу различитих ствари из других области живота, али то није довољно, као што није довољан ни сам таленат, иако је он предуслов за било који посао. Потребан је велики рад, посвећеност и студиозност. Све што није искрено, доследно и до краја потпуно у уметничком стварању припада просеку. А просечни не могу бити херионе. Још од малена, родитељи су ме строго држали. За све сам морала у животу дебело да се помучим. Нису ме мазили и ништа није могло у смислу - не мораш, средићемо ти. Морало је увек да буде поштено, истрајно и достојанствено и увек да се угледам на боље од себе. То ме прати кроз цео живот, па тако и у каријери.

Много рада, свакодневно вежбање, рад на себи.

Када само већ код госпође Бакочевевић, колико Вам је у професионалном смислу био значајан рад са једном тако врхунском уметником и педагогом?

Завршивши средњу музичку школу у класи проф. Андрић, на ФМУ сам дошла код проф. Бакочевевић са целим сопранским регистром. Професорка Бакочевевић ме увела у свет стварања оперских улога, начин интерпретације и тумачење одређених ликова из опера. Код ње сам се надоградила, учила односе међу партнерима на сцени, али и спознала шта значи поступност у одабиру улога, добра техника певања као услов за дугу каријеру. Упамтила сам и једну њену реченицу коју је стално понављала да за певање и каријеру мораш да имаш добар нервни систем. Сада, из ове перспективе знам на шта је мислила.

У Опери Народног позоришта у Београду почели сте да певате од 1993. године, прво као члан Оперског студија, а потом, три године касније, као солиста. У међувремену, после низа остварених главних улога сопранског репертоара, 2002. године постајете првакиња Опере...

За мене је долазак у Народно позориште био догађај. Иако сам желела, нисам ни слутила да ће мој долазак на ту сцену бити преко Оперског студија који је баш и основан први пут, те 1993. године. Имала сам страх, у смислу, како ћу се снаћи и стати на сцену са великим певачима који су већ увелико били у каријерама. Још увек је певала и проф. Бакочевевић, затим Никола Митић, Живан Сарамандић, Зоран Александрић, Гордана Јефтовић. Сећам се да сам тада гледала неке представе и да сам себи говорила - па боље је да сам на сцени па макар певала и мале улоге, него да не певам ништа и да чекам неку главну улогу. Радовала сам се свакој проби у позори-

шту, јер смо тада радили са редитељем Борисавом Поповићем, диригентом Оскаром Даномом и баритоном Николом Митићем. Први мој наступ на сцени Народног позоришта био је на првој години Оперског студија и тада сам певала други чин из опере *Мадам Батерфлај*, а прва представа ми је била *Риголето* са улогом грофице Ђепрано.

Током досадашње каријере, коју сте градили

студиозно и посвећено, бивајући увек на висини задатка, освојили сте бројне, значајне награде...

Награде су и те како потребне, јер вам оне значе поштовање и потврду онога што радите. Ја се увек поносим наградама и захвална сам свима онима који су сматрали да ми оне за мој рад као такве припадају. Оне вам дају подстрек за даље стварање и чине да се осећате да сте живи и да неко прати ваш рад. Да сте понос куће и државе у којој живите и радите.

Читате ли критике?

Читам критике које долазе од компетентних, музички образованих људи који познају литературу и захтеве одређеног музичког стила, интерпретације, историјских чињеница, епохе и свега онога што једно музичко дело носи као предмет тумачења. Мој рад је од самих почетака пратила Бранка Радовић, музиколог која више није међу нама, али која је зналачки писала критике. Једном је написала да сам звезда сваке представе у којој певам. Затим Марија Ђирић, такође

истанчаног укуса и великог знања писала је нпр. за Леонору из *Моћи судбине* -...она доминира сценом, остварује виртуозност и драматичку неопходну у исказивању компликованих, не само певачких, већ и психолошких карактеристика лика који тумачи.

У свом уметничком опусу имате близу педесет главних и насловних улога оперског и концертног репертоара. Задовољни сте, претпостављам, досадашњим резултатима?

Увек може више и боље. Припадам уметницима који теже савршенству, ако се тако може рећи и због тога никад нисам задовољна и веома сам самокритична. Не трпим стајање, волим динамику и сталну акцију. Зато сам поред оперског репертоара остварила и концертни репертоар, али и бројне концерте соло песама и циклуса различитих композитора. Да бисте били комплетан уметник треба да негујете различите стилове. Од старих мајстора, ораторијума, лида до оперског репертоара. Јако сам волела да певам ораторијуме и можда један од најспектакуларнијих концерата је био *Вердијев реквијем* у Сава центру са четири хора и маестром Јагуштом на челу. То је било величанствено! Не могу да кажем да сам незадовољна. Немам разлога. Радила сам онако како су ми се улоге наметале и низале у односу на планове позоришта и у односу на друге куће и позиве за учешће. Можда је могло другачије

и боље и више, али то је био мој пут. Упознала сам и наступала са многим домаћим и страним уметницима, упознала многе земље и њихову културу и обичаје. Сваки наступ је имао своју посебност и можда су неки били значајнији за нашу земљу као *Аида* у Виминацијуму, *Фауст* у Скопљу, *Оњегин* у Равени, *Батерфлај* у Сеулу... Али, највредније од свега је да сам сачувала свој интегритет, да сам остала своја без обзира на успехе.

Какви су планови у наставку каријере?

Наравно, настављам са радом, јер певање је живот. Можда мало умереније и без журбе, без доказивања, него са знањем и искуством. Недавно сам изјавила да за мене више нема изазова, али да се радујем сваком новом наступу и улози. Док сте на сцени, ви живите и преносите публици своје умеће и емоцију. Оног тренутка када уметник изгуби тај сценски жар и унутрашњу емоцију и жељу за комуникацију са публиком, онда треба да стане.

■ Микојан Безбрадица ■

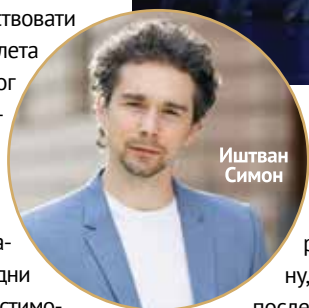
Међународна балетска звезда Иштван Симон гостоваће 29. априла у „Лабудовом језеру“, на музику П.И. Чајковског, које ће од 19 часова бити изведено на Великој сцени поводом Светског дана игре.

У овом бисеру класичног репертоара, у кореографији Константина Костјукова (према М. Петица и Л. Иванову), признати уметник, стални гостујући извођач Дортмундске опере и редован гост многих водећих светских позоришта, дочараће лик принца Зигфрида, док ће у улогама Одете/Одилије наступити солисткиња Балета Народног позоришта у Београду Маргарита Черомухина.

У представи ће учествовати целокупни ансамбл Балета и Оркестар националног театра, под диригентском управом Александра Којића.

Аутор костима и сценографије је прослављени италијански модни креатор, дизајнер и костимограф Ренато Балестра.

Симон је студирао на Универзитету мађарске плесне уметности у Будимпешти.

Иштван Симон

Солистичку каријеру започео је 2007. у Балету Семперопер у Дрездену, а веома брзо после тога постаје главни гостујући уметник Мађарског националног балета. Овој компанији придружио се у сезони 2013/14, да би већ у наредној

био позван да се врати у Семперопер, у статусу првака.

Редован је учесник најпрестижнијих светских фестивала и гала наступа.

Његов репертоар обухвата велики број улога у класичним и савременим балетским делима.

Сарађивао је са најугледнијим кореографима данашњице.

Током досадашње каријере

освојио је бројне престижне балетске награде.

Светска плесна алијанса у оквиру Међународног позоришног института при UNESCO-у, покренула је 1982. године прослављање Светског дана игре.

Дан се обележава сваког 29. априла, као датум рођења Жана Жоржа Новера (1727-1810), зачетника модерне игре.

Идеја и циљ Светског дана игре је у својеврсној планетарној прослави ове уметничке дисциплине, као најуниверзалнијег језика који превазилази све политичке, културне и етничке границе, пружајући могућност уједињавања људи око заједничког и неповољног искуства – игре!

Тим поводом, сваке године, одређена значајна личност из света плесне уметности шаље поруку која обилази свет. Ове године посланицу је написала балетска уметница из Аргентине Марианела Нуњез.

Удружење балетских уметника Србије (УБУС) Светски дан игре, такође, обележава тиме што шаље посланицу изабраног домаћег уметника или посленика из сфере уметничке игре, а овогодишњи аутор је балетски играч и кореограф Милош Исаиловић.

■ Р.П.Н. ■

Чеховљев „Иванов“, у адаптацији и режији Татјане Мандић Ригонат, после непуних осам године од премијере (12. октобар 2016.), стигао је до јубиларног педесетог извођења.

Славни руски класик Антон Павлович Чехов, један од највећих писаца у историји драмске књижевности, је специфичан аутор који има свој свет, а сваки нови сусрет са тим његовим светом, увек је бескрајно узбудљив не само уметницима, него и публици.

У том смислу, и овога пута, не сумњамо у то, свих 211 седишта, смештених на самој Великој сцени Народног позоришта, биће, као и на свим досадашњим извођењима, и тог 30. априла (19:30) попуњени до последњег.

Иванова, једног од оних бесмртних позоришних јунака, кога многи називају руским „Хамлетом“, и који је изразито комплексан лик, веома тежак за играње, све време тумачи Никола Ристановски, коме је та улога донела Награду за најбољег глумца на 25. Међународном позоришном фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен“.

ГЛУМАЦ НИКОЛА РИСТАНОВСКИ
УОЧИ ЈУБИЛАРНОГ 50. ИЗВОЂЕЊА
„ИВАНОВА“ У КОЈЕМ ТУМАЧИ
НАСЛОВНУ УЛОГУ

Најтежи
задатак
је осликати
ЖИВОТ

Иванов је човек у средишту пажње, мета оговарања, дивљења... о којем се не зна ништа осим онога што други, сасвим контрадикторно, о њему говоре. Он је романтичар, идеалиста, образован и поштен човек. Никада није клеветало живот, борио се против зла јер је желео опште добро свима око себе...

„Велика је привилегија бавити се Чеховом. Ретка је то прилика, нимало једноставна. Треба осликати живот; најтежи задатак. Живот је једини жанр. Кључеви не помажу.

Решења су немогућа споља. Поступци морају бити дубоко организовани, патње велике, начин лаган. Нема површности, а не може ни *секиром*. Пуно људских елементарних идеала и патњи, препуно љубави. Ниједном позоришту није лако да постави било који његов текст, *Иванова* поготово. Велика је ствара што га имамо, још већа што траје већ толико година. Мења се изнутра и још увек пулсира не само зато што га волимо, него и зато што успевамо то осећање да поделимо са публи-

ком. Сигурно није савршен, али није ни живот. Публика то разуме. Није мало“, сматра Никола Ристановски.

Осим њега, у подели су и Нада Шаргин (Ана Петровна), Хана Селимовић (Саша), Владан Гајовић (Шабељски), Бранко Видаковић (Лебедев), Драгана Варагић (Зинаида Савишна), Ненад Стојменовић

и музичари Никола Драговић, Иван Мирковић, Немања Бубало.

Ауторски тим чине Бранко Хојник (сценограф), Славко Милановић (драматург), Бојана Никитовић (костимограф), Ирена Поповић (композитор), Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) и Анђелија Тодоровић (сценски покрет).

Представа је на фестивалима и ван њих освојила укупно 15 награда, четири у целини и 11 појединачних. На 22. Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“ у Пожаревцу, стручни жири доделио је статуету Миливоје Живановић, за најбоље глумачко остварење Хани Селимовић (Саша) која је од истог жирија добила и Награду за глумца вечери. На истој манифестацији, жири публике прогласио је за глумца вечери Бранка Видаковића који је за улогу Лебедева, у међувремену, добио и Награду Града Београда за 2016. годину, за позоришно стваралаштво. Предраг Ејдус (Шабељски) освојио је Награду за глуму на Фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу, као и Награду „Вељко Маричић“ за најбољу епизодну улогу на 24. Фестивалу Малих сцена у Ријеци на којем је Награда „Вељко Маричић“ за најбољу женску улогу припала Хани Селимовић, а „Иванов“ је добио Награду „Далибор Форетић“ за најбољу представу по оцени публике. Награда публике за најбољу представу освојена је и на 25. Међународном позоришном фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен“, а награде за најбољу глумицу и најбољег глумца припале су Хани Селимовић и Николи Ристановском. На 22. Југословенском позоришном фестивалу у Ужицу, „Иванов“ је добио Награду „Ардалион“ за најбољу представу по оцени стручног жирија, као и Награду публике, док је „Ардалион“ за најбољу женску улогу освојила Хана Селимовић, а „Ардалион“ за најбољу мушку улогу – Предраг Ејдус.

(Љвов), Никола Вујовић (Боркин), Бранка Петрић (Авдотја Назаровна), Вања Милачић (Бабакина) и Бојан Кривокапић (Косих).

У представи учествују и Јелена Ристић, Предраг Васић, Немања Константиновић, Даница Араповић

„Иванов“ је премијерно изведен 12. октобра 2016. године.

Улоге Предрага Ејдуса и Данијеле Угреновић, који су у међувремену преминули, преузели су Владан Гајовић и Драгана Варагић.

■ М.Б. ■

МАЈ 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЧЕТ. 09.	ОБЕЛЕЖАВАЊЕ 9. МАЈА, ДАНА ПОБЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ	Влада Републике Србије	од 20.00
ПЕТ. 10.	РАТ И МИР	драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
СУБ. 11.	КОПЕЛИЈА	балет Леа Делиба, извођење уз тонски снимак Оркестра Народног позоришта у Београду	од 12.00
НЕД. 12.	СЛЕПИ МИШ	оперета Јохана Штрауса у продукцији ФМУ и ФПУ	од 11.00
НЕД. 12.	ДЕЦА	опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
ЧЕТ. 16.	СИМОН БОКАНЕГРА/ ПРЕМИЈЕРА	опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ПЕТ. 17.	XXV ГИТАР АРТ ФЕСТИВАЛ 2024 Вече класичне гитаре 1	у организацији Удружења класичних гитариста Србије	од 19.00
СУБ. 18.	XXV ГИТАР АРТ ФЕСТИВАЛ 2024 Вече класичне гитаре 2	у организацији Удружења класичних гитариста Србије	од 19.00
НЕД. 19.	СИМОН БОКАНЕГРА	опера Ђузепе Вердија	од 19.00
ПОН. 20.	ЖИЗЕЛА	балет Адолфа Адама	од 19.30
ПЕТ. 24.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА	драма Хенрика Ибзена	од 19.30
СУБ. 25.	ТОСКА	опера Ђакома Пучинија	од 19.30
НЕД. 26.	У ИМЕ ОЦА И СИНА ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ,	драма Милована Витезовића	од 12.00
ПОН. 27.	МИСТЕР ДОЛАР	комедија Бранислава Нушића	од 19.30
УТО. 28.	ОЧЕВИ И ОЦИ	драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
СРЕ. 29.	ЗАРЗУЕЛА ГАЛА КОНЦЕРТ	Вече посвећено шпанској музици кроз извођење арија и дуета репертоара чувене Зарзуделе	од 20.00
ЧЕТ. 30.	ШЋЕРИ МОЈА	драма Маје Тодоровић гостује Црногорско Народно позориште	од 19.30
ПЕТ. 31.	ДЕРВИШ И СМРТ	Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
СУБ. 01.	ТРАВИЈАТА	опера Ђузепе Вердија	од 19.30
НЕД. 02.	ВЕЛИКА ДРАМА	драма Сенише Ковачевића	од 19.30
ПОН. 03.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА / откупљено	комедија Душана Ковачевића	од 19.30
УТО. 04.	ГОДИНЕ ВРАНА	драма Сенише Ковачевића	од 19.30
СРЕ. 05.	ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА	опера Кристофа Вилибалда Глука	од 19.30

ЈУН

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЧЕТ. 09.	ВЛАСТ	комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
ПЕТ. 10.	СУЗЕ СУ О.К.	мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловић	од 20.30
СУБ. 11.	ХАСАНАГИНИЦА	драма Љубомира Симовића	од 20.30
НЕД. 12.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ	комедија Карла Голдонија	од 20.30
ПОН. 13.	НАШ РАЗРЕД	драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
УТО. 14.	САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО	црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
СРЕ. 15.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ	драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
ЧЕТ. 16.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ПЕТ. 17.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ	драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ. 18.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ	драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	од 20.30
НЕД. 19.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР	комедија Жана Ануја	од 20.30
СУБ. 25.	ПОКОНДИРЕНА ТИКВА/ ПРЕМИЈЕРА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
НЕД. 26.	ВИЗА	драма Виде Огњеновић гостује Факултет савремених уметности	од 20.30
ПОН. 27.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ	мелодрамска црна комедија Џозефа Рацова	од 20.30
УТО. 28.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ	драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
СРЕ. 29.	ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ЧЕТ. 30.	ОБЕЛЕЖАВАЊЕ 50 ГОДИНА ДРУШТВА МУЛТИПЛЕ СКЛЕРОЗЕ СРБИЈЕ	комедија Ј. С. Поповића	од 11.00
ПЕТ. 31.	ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
ПЕТ. 31.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН	драма Снежане Ђинђић - титловано на енглески језик	од 20.30
СУБ. 01.	КОНЦЕРТ КАТЕДРЕ ЗА КЛАВИР, ЦИКЛУС УМЕТНИЧКА САРАДЊА	Факултет музичке уметности	од 20.30
ПОН. 03.	ЦАРСТВО МРАКА	драма Лава Николајевића Толстоја	од 20.30
СРЕ. 05.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ	комедија Карла Голдонија	од 20.30
ЧЕТ. 06.	ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30

ЈУН

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

23. 05. ТУРАНДОТ, опера Ђакома Пучинија, у 19.30 часова

ФОАЈЕ II ГАЛЕРИЈЕ

20. 05. КОНЦЕРТ ЛАЗАРА ПАВЛОВИЋА (контрабас), у 18 часова

25. 05. ОМАЖ ПУЧИНИЈУ - ЈЕЛЕНА РАДОВАНОВИЋ (сопран), у 17 часова

ГОСТОВАЊА

08 и 09. 05. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН - 21. БОКфест Бјеловар,
Хрватска15. 05. РИБАРСКЕ СВАЂЕ - Народно позориште „Тоша Јовановић“,
Зрењанин

20. 05. МИСТЕР ДОЛАР - Фестивал „Нушићеви дани“, Смедерево

26. 05. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО - XXIII фестивала
босанскохерцеговачке драме Зеница 2024, Босна и Херцеговина

01 и 02. 06. ОЧЕВИ И ОЦИ - Стеријино позорје, Нови Сад